

Det arbejde som vi som kristne er kaldet til, er at samarbejde med Kristus for sjæles frelse. Dette arbejde har vi indgået en pagt med ham at udrette. Forsømmes dette arbejde, er det en illoyalitet mod Kristus. Men for at udføre dette arbejde må vi følge Hans trofaste eksempel, samvittighedsfuldhed i det små. Dette er hemmeligheden bag succes i alle linjer af det kristne arbejde og virkekreds.

Herren ønsker at Hans folk skal nå det højeste trin på stigen, så de kan ære Ham ved at besidde den dygtighed Han gerne ville udvise. Gennem Guds nåde får vi al den hjælp vi kan få, for at vise at vi virkelig handler på højere niveau, end dem som verden handler. Vi skal vise en overlegenhed i forstand, forståelse, dygtighed og kundskab, fordi vi tror på Guds og på Hans magt til at arbejde efter menneskers hjerter.

Men de som ikke har store begavelser, skal ikke givetvis miste modet. Lad dem bruge hvad de har, nøje bevogte alle svage punkter i deres karakter, søge ved guddommelig nåde at gøre det stærkt. Vi skal flette trofasthed og loyalitet ind i alle livets handlinger, opelske egenskaber så vi kan udføre værket.

Forsømmelighedens vane bør overvindes resolut. Mange tror det er nok at undskylde de største fejl, og bede om efterladelse. Men besidder de ikke, såvel som andre, disse intellektuelle evner? Så bør de disciplinere deres tankesind til at kunne huske. Det er en synd at glemme, en synd at være forsømmelig. Hvis du danner vane for forsømmelighed, forsømmer du din egen sjæles frelse og finder dig til sidst, ikke klar til Guds rige.

Store sandheder må føres ud i det små. Praktisk religion skal tages med ud i dagliglivets mindste opgaver. Den største kvalifikation kvalifikation noget menneske kan få er at adlyde Herrens ord stiltiende.

Men fordi de ikke er forbundet direkte med et religiøst arbejde, føler mange at deres liv er unyttigt; at de ikke gør noget for at fremme Guds rige. Men dette er en fejltagelse. Hvis deres arbejde er det som nogen må gøre, bør de ikke anklage sig selv som unyttige i Guds store husholdning. De ydmygeste pligter skal ikke ignoreres. Enhvert ærligt arbejde er en velsignelse, og trofasthed mod dette viser sig som en oplæring i højere tillid.

Uanset hvor beskedent noget arbejde kan være, gøres for Gud, med fuld overgivelse til selvet, er acceptabelt for Ham, som den højeste tjeneste. Intet offer for lille til at det kan give af sjælens oprigtighed og glæde.

Hvor vi end er, påbyder Kristus os at tage den opgave op, der byder sig. Var dette i hjemmet, så tag villigt og alvorligt fat for at gøre hjemmet til et behageligt sted. Hvis du er en moder, så oplær dine børn til Kristus. Dette er ligeså meget et arbejde for Gud, som det er for prædikanten bag talerstolen. Hvis din pligt er i køkkenet, så søg at blive perfekt til kogning. Tilbered den mad som vil være sund, nærende og appetitvækkende. Og når du bruger de bedste ingredienser for at tilberede maden, så husk at du give dit sind de bedste tanker. Hvis du har til opgave at opdyrke jorden eller gå ind i andre fag, så gør det nærværende til en

anledninger der vil fordømme ejeren til dette. Skriften siger: "Og nu I, som er rige! I skal græde og jamre over den elendighed, der skal komme over jer. Jeres rigdom er rådden og jeres klæder mølædte, jeres guld og sølv er dækket af rust, og den rust vil vidne mod jer, og som en ild vil den fortære jeres kød. I har samlet jer skatte til de sidste dage; tænk på, at den løn, I har undraget arbejderne, der har høstet jeres marker, skriger til himlen, og høstfolkernes råb har nået Hærskarers Herres ører." Jakob 5,1-4.

Men Kristus billiger ikke ødselhed og ryggeløs brug af midler. Hans lektie er sparsommelighed, "Saml de stykker sammen, som er tilovers, så intet går til spilde", gælder alle Hans efterfølgere. (Johannes 6,12.) Han som erkender at hans penge er talenter fra Gud, vil bruge dem økonomisk, og vil føle det som en pligt at spare det han giver.

Jo flere midler vi burger på os selv og vise os frem, des mindre har vi til mad - til den sultne og tøj til den nøgne. Enhver øre der bruges unødigt fratager betaleren en dyrebar anledning til at gøre godt. Det berøver ære og herlighed, som burde flyde tilbage til Ham, ved at udnytte Hans betroede talenter.

Venlige impulser og handlinger

Dyrebare talenter er venlige følelser, generøse indskydelser og en hurtig forståelse af åndelige ting, og pålægger ham der har dem, et tungt ansvar. Alt skal bruges på Guds tjeneste. Men her fejler mange. Tilfreds med at have disse kvaliteter, får de ikke gjort aktiv brug af dem frem for andre. De bilder sig selv ind at de fik en anledning, hvis omstændighederne er gunstige, vil de gøre et stort og godt arbejde. Men de venter på anledningen. De foragter den stakkels gnigers snæversyn, som har ondt af en småskilling til den trængende. De ser at han lever for sig selv, og at han står til ansvar for sine misbrugte talenter. Med megen selvtilfredshed, drager de en modsætning mellem sig selv og disse snæversynede mennesker, føler at deres egen tilstand er meget bedre end deres foragtede medmennesker. Men de bedrager sig selv. Besidder man blot ubenyttede kvaliteter giver det blot større ansvar. De som har stor kærlighed, er forpligtet over for Gud, at udvise denne, ikke blot for deres venner, men for alle, som behøver deres hjælp. De sociale muligheder er talenter, og de skal bruges til at hjælpe alle der er inden for vor indflydelse. Den kærlighed som kun viser venlighed mod nogle få, er ikke kærlighed, men selvskhed. Det vil ikke på nogen måde virke for sjæles gode eller til Guds ære. De som lader deres Mesters talenter ligge ubenyttede hen, er endog mere skyldig, end de som de foragter. Om dem vil der siges: I kender jeres Mesters vilje, men gjorde det ikke.

Talenter mangedobles når de bruges

Når talenterne bruges bliver de mangedoblet. Succes er ikke resultatet af en chance eller en skæbne; det er anvendelse af Guds egen forudseenhed, troens og skønsomhedens løn, af livskraftige og udholdende anstrengelser. Herren ønsker at vi skal bruge alle de gaver vi har; og gør vi dette, skal vi få større gaver at bruge af. Han begaver os ikke overnaturligt, med de egenskaber vi mangler; men når vi bruger det vi har, vil han arbejde med os, for at øge og styrke alle evner. Med al helhjertet og alvorlig offervillighed til Mesterens tjeneste vil vore kræfter vokse. Når vi giver os selv som redskaber for Helligåndens virke, arbejder

Guds nåde i os, så vi fornægter gamle tilbøjeligheder, overvinde mægtige tilbøjeligheder, og danner nye vaner. I det vi værner og adlyder Åndens kalden, forstørres vore hjerter til at tage mere og mere imod Hans kraft, og gøre et større og bedre arbejde. De sovende kræfter vækkes, og lammede evner får nyt liv.

Den ydmyge medarbejder, som reagerer lydigt på Guds kald kan være sikker på at få guddommelig assistance. For at acceptere så stort og helligt ansvar, højner dette i sig selv karakteren. Det igangsætter de højeste mentale og åndelige kræfter, og styrker og renser sind og hjerte. Gennem tro på Guds kraft, er det forunderligt hvor stærk et svagt menneske kan være, hvor bestemte hans anstrengelser er, hvor frugtbare store resultater. Han som begynder med en lille kundskab, på en ydmyg måde, og fortæller hvad han ved, så længe han ihærdigt søger efter større kundskab, vil finde at hele det himmelske forråd står til hans rådighed. Jo mere han søger at bibringe lys, des mere lys vil han modtage. Jo mere nogen prøver at forklare Guds ord til andre, med en kærlighed til sjæle, des tydeligere vil det blive for ham selv. Jo mere vi bruger vor kundskab og udøver vore kræfter, des større kundskab og kraft vil vi få.

Alt hvad der gøres for Kristus, vil agere med en velsignelse til os. Hvis vi bruger vore midler til Hans ære, vil Han give os mere. I det vi søger at vinde andre til Kristus, bære sjæles byrder i vore bønner, vil vore egne hjerter dundre af Guds nådes opildnede indflydelse; vor egen kærlighed vil gløde af mere guddommelig iver; vort kristne liv vil blive mere virkeligt, alvorligt og med mere bøn.

Menneskets værdi vurderes i himlen efter hjertets evne til at kende Gud. Denne kundskab udspringer hvor al kraft flyder fra. Gud skabte mennesket så alle evner kan blive guddommeligt sindede; og Han søger altid at få menneskesindet i tankeforbund med det guddommelige. Han giver os privilegiet at samarbejde med Kristus, når Hans nåde til verden åbenbares, så vi kan modtage kundskaber om himmelske ting.

Når man ser på Jesus, får vi et højere og klare syn på Gud, og vi forandres når vi ser dette. Godhed, kærlighed til vore medmennesker, bliver vort naturlige instinkt. Vi udvikler en karakter som genpart til den guddommelige karakter. Når man vokser i Hans lighed, udvider vi vor evner til at kende Gud. Vi går mere og mere i fællesskab med den himmelske verden, og vi vokser stadig i kraft, til at modtage kundskabsrigdomme og visdom om evighed.

Det ene talent

Den mand som tog imod det ene talent "og gravede et hul i jorden og gemte sin herres penge."

Det var ham med den mindste gave, som efterlod sit talent uudnyttet. Heri gives der en advarsel til alle som føler at deres små begavelser undskylder dem fra at tjene Kristus. Hvis de kunne gøre noget stort, hvor glad vil de så ikke være for at påtage sig dette; men fordi de kun tjener ham i små ting, mener de det er i orden at ikke gøre noget. Heri begår de fejl. I sin uddeling af gaver prøver Herren karakteren. Manden der ikke udnyttede sit talent, viste sig som en upålidelig

tjener. Han havde modtaget fem talenter, kunne have gravet dem ned, ligesom han med eet gravede ned. Misbrugen af det ene talent viste at han foragtede himlens gave.

"Den, der er tro i det små, er også tro i det store." Lukas 16,10. Vigtigheden af de små ting undervurderes ofte fordi de er små; men de dækker det meste af livets aktuelle opdag. Der er i virkeligheden ikke noget der er vigtigt i Kristi liv. Vor karakteropbyggelse vil blive farefuld, så længe vi undervurderer de vigtige småting.

"De, der er uærlige i det små, er også uærlig i det store." Er man upålidelig i selv de små pligter, berøver mennesket sin Skaber for den tjeneste som tilkommer Ham. Denne upålidelighed indvirker på ham selv. Han får ikke den nåde, kraft, og karakterstyrke, som man tager imod i uforbeholden overgivelse til Gud. Ham der lever borte fra Kristus, er underlagt Satans fristelser, og han begår fejl i hans arbejde for Mesteren. Fordi han ikke vejledes rigtigt af de små ting, adlyder han ikke Gud i store sager som han betragter som sit særlige arbejde. De mangler der værnes om, når man har med livets småting at gøre, går over og bliver til vigtigere ting. Han handler efter principper, som han har tilpasset sig selv med. Derved gentages handlinger fra vaner, og vaner fra karakteren, og ved karakteren afgøres vor skæbne for tid og evighed.

Kun ved trofasthed i de små ting kan sjælen oplæres til at handle pålidelig og under større ansvar. Gud bragte Daniel og hans efterfølgere i forbindelse med Babylons store mænd, så disse hedenske mænd kunne blive kendt med principperne for sand religion. Midt i et folk af afgudsdyrkere, måtte Daniel fremvise Guds karakter. Hvordan han blev regnet til en position med så stor tillid og ære? Det var hans trofasthed med de små ting, som gav hele hans liv karakter. Han ærede Gud i de mindste pligter, og Herren samarbejde med ham. For Daniel og hans venner gav Gud, "disse fire unge mænd forstand og indsigt i al slags skrift og visdom." Daniel 1,17.

Ligesom Gud kaldte Daniel til at vidne for Ham i Babylon, kalder Han også os til at være vidner i verden. I livets mindste såvel som største anliggender, ønsker Han at vi skal åbenbare Hans riges grundprincipper for menneskene.

Med sit liv på jorden underviste Kristus i nøje opmærksomhed til de små ting. Det store genløsningsarbejde vejede hele tiden på Hans sjæl. I det Han lærte og helbredte, blev alle sindets og kroppens kræfter belastet til det yderste; alligevel bemærkede han de mest enkle ting i livet og i naturen. Hans mest belærende lektie var dem, hvor Han illustrerede naturens enkle ting med Guds riges store sandheder. Han overså ikke Sine tjeneres ydmygeste behov. Hans øre hørte alle råb om det der behøves. Han var opmærksom på den forpinte kvindes berøring i skaren; de allermindste troens berøring førte til reaktion. Da han oprejste Jarius's datter fra døde, mindede Han hendes forældre at hun måtte have noget at spise. Da han ved Sin egen kraft, stod op af graven, undlod han ikke at lægge de ligklæder pænt sammen, som han var lagt bort i.